

บทที่ 2

ความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วย การฟื้นฟูกิจการของประเทศไทย

การฟื้นฟูกิจการเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นมาใหม่ โดยปรากฏในพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2541 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2559 เหตุผลในการออกกฎหมายคือ สืบเนื่องจากบทบัญญัติบางมาตราของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงินและลูกหนี้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวเพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการ โดยไม่ต้องเลิกกิจการหรือล้มละลายไป การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้และลูกหนี้ รวมถึงลูกจ้างหรือพนักงานของลูกหนี้ไม่ต้องถูกเลิกจ้างหรือถูกไล่ออก ดังนั้น แนวคิดพื้นฐานของกฎหมายฟื้นฟูกิจการ จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ลูกหนี้ซึ่งสุจริตได้มีโอกาสในการที่จะเริ่มต้นกิจการใหม่ (Fresh Start) และให้บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม

2.1 ความหมายของการฟื้นฟูกิจการ

ความเข้าใจทั่วไปหลังจากได้มีการแก้ไขกฎหมายล้มละลายโดยให้มีการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้รวมไว้ในกฎหมายล้มละลายด้วยนั้น ความเข้าใจของบุคคลทั่วไปที่มักจะมองกฎหมายเป็นหลัก อาจมองกฎหมายที่ประกาศใช้กันในมุมมองที่คลาดเคลื่อนได้ คนทั่วไปมักจะมองว่าการนำกระบวนการตามกฎหมายนี้มาใช้จะส่งผลช่วยให้กิจการทุกกิจการไม่ต้องล้มละลาย บางครั้งมองถึงขนาดว่าหากกิจการมีปัญหาทางการเงินและผู้ประกอบกิจการไม่สามารถหาทางออกในแง่มุมมองของทางธุรกิจได้แล้ว จะนำเอากฎหมายนี้ไปแก้ไขปัญหาในเชิงธุรกิจของตน มุมมองเช่นนี้ไม่ตรงกับแนวทางที่ถูกต้องและอาจทำให้เกิดปัญหาเมื่อนำกฎหมายนี้ไปบังคับใช้

¹ อุดุลย์ เกรือรัตน์. (2549). ปัญหาทางกฎหมายในการฟื้นฟูกิจการ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483: ศึกษาเฉพาะกรณีการพักชำระหนี้ ตามมาตรา 90/12. การศึกษาอิสระ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. หน้า 26.

ลักษณะของกระบวนการฟื้นฟูกิจการ คือ กระบวนการแก้ไขเยียวยาเพื่อให้ธุรกิจของลูกค้าที่มีปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาการควบคุม มีปัญหาการตรวจสอบ มีปัญหาหนี้เสีย มีปัญหาทรัพย์สินด้อยคุณภาพ ได้รับโอกาสจากเจ้าหนี้ทั้งหลายที่จะเข้าไปช่วยเหลือดำเนินกิจการ โดยอาศัยแผนฟื้นฟูกิจการเป็นช่องทางกับมีผู้บริหารแผนทำหน้าที่บริหารกิจการทรัพย์สิน หนี้สินของลูกค้าหนี้ตามแผนฟื้นฟูกิจการเพื่อประโยชน์ของลูกค้าและเจ้าหนี้ทั้งหลาย²

ในความเป็นจริงความสำเร็จในการประกอบธุรกิจมีรากฐานแนวคิดเชิงพาณิชย์ไม่ใช่ทางกฎหมาย โอกาสในการทำกำไรซึ่งเป็นวัตถุประสงค์สำคัญในการประกอบธุรกิจ ต้องพิจารณาจากปัจจัยหลายประการ เช่น การเงินที่เข้มแข็ง การบริหารจัดการองค์กรที่ดีและมีประสิทธิภาพ แต่หากมีปัจจัยที่คาดหมายไม่ได้เข้ามาทำให้ธุรกิจเสียหาย กิจการเริ่มทำกำไรน้อยลงและนำไปสู่การขาดทุน หรือกิจการประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว เพราะเหตุร้ายรับที่ฟังได้ รับมาไม่ทันกับค่าใช้จ่าย หรือรายจ่ายที่เกิดขึ้นระหว่างดำเนินการ เช่น ค่าแรง ค่าวัตถุดิบ เมื่อขาดเงินทุนหมุนเวียนก็ต้องใช้วิธีการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน หรือดำเนินหาหุ้นกู้เพื่อนำมาใช้ชั่วคราวให้ธุรกิจผ่านวิกฤติไปได้³

ดังนั้น การฟื้นฟูกิจการ หมายถึง การนำมาตราการหรือนำกระบวนการทางกฎหมายเข้ามาเพื่อช่วยเหลือ เยียวยาธุรกิจของลูกค้าที่มีปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว หรือประสบปัญหามีหนี้สินล้นพ้นตัว ให้มีโอกาสดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ช่วยเหลือเจ้าหนี้ให้ได้รับชำระหนี้ โดยเท่าเทียมกันไม่ให้เกิดการเสียเปรียบในการขอรับชำระหนี้จากลูกหนี้ และเพิ่มโอกาสให้ลูกหนี้ในการปรับโครงสร้างหนี้และทุนของกิจการลูกหนี้ ให้ผ่านอุปสรรคไปได้ หากได้รับการเยียวยาจากกระบวนการฟื้นฟูกิจการ

2.2 ความเป็นมาของกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ

เนื่องจากบทบัญญัติบางมาตราของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม ประเทศไทยจึงได้นำกฎหมายฟื้นฟูกิจการมาบัญญัติไว้ในกฎหมายล้มละลายในปี พ.ศ. 2541 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2541 และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2559 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยลูกหนี้ที่ไม่อยู่ในสถานะที่จะชำระหนี้

² พิชัย นิลทองคำ. (2541). *หลักเกณฑ์ วิธีการร้องขอฟื้นฟูกิจการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร:อชาตยา. หน้า 151-152.

³ อดุลย์ เกรือรัตน์. *อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 2*. หน้า 26.

ได้⁴หรือขาดสภาพคล่องทางการเงินให้ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการต่อไป

จากการที่ประเทศไทยต้องประสบปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจในปี 2541 เป็นต้นมา อันเป็นผลมาจากค่าเงินบาทลดลง อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศตกต่ำ ตลาดทุนได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง รัฐบาลต้องสั่งปิดสถาบันการเงินหลายแห่งเนื่องจากมีหนี้สินไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นจำนวนมาก ธุรกิจต่างๆได้รับผลกระทบกับอัตราแลกเปลี่ยนและขาดเงินหมุนเวียนอย่างมาก สถาบันการเงินต้องดำเนินการให้สินเชื่อยุติอย่างระมัดระวังเพราะเกรงว่าจะเกิดปัญหาที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ซ้ำซ้อนขึ้นอีก ธุรกิจรายใดที่ยังแข็งแรงมีพื้นฐานดีสามารถดำเนินการต่อไปได้ แต่ขณะเดียวกันธุรกิจที่อาศัยเพียงสินเชื่อจากสถาบันการเงินย่อมขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรงและต้องประสบปัญหาหนี้สินล้นพ้นตัวส่งผลกระทบต่อธุรกิจอื่นที่เป็นคู่ค้าอย่างเป็นลูกโซ่ ธุรกิจบางอย่างซึ่งนับเป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมประสบปัญหาทางการเงินจนถูกฟ้องล้มละลายไป กระบวนการชำระบัญชีภายใต้กฎหมายล้มละลายคงไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดในการรับประกันได้ว่าจะสามารถคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของเจ้าหนี้และช่วยให้ลูกหนี้กลับมาเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่อีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น จึงมีการนำกระบวนการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้มาใช้ในการแก้ไขกิจการของลูกหนี้ที่ประสบปัญหาหนี้สินล้นพ้นตัวและมีให้กิจการต้องล้มละลายไปเป็นการรักษามูลค่าทางธุรกิจให้ดำเนินได้ต่อไป เป็นผลดีกว่าต้องถูกแยกบังคับขายทรัพย์สินเพื่อชำระหนี้ก่อให้เกิดผลดีทางเศรษฐกิจมากกว่า มาตรการฟื้นฟูกิจการจึงเป็นรูปแบบของการปรับโครงสร้างหนี้หรือการปรับโครงสร้างกิจการภายใต้การกำกับดูแลของศาลทำให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ตามแผนฟื้นฟูกิจการอย่างเป็นธรรมและเหมาะสมกับสถานการณ์ ศาลจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการบังคับใช้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย หากการฟื้นฟูกิจการเป็นผลสำเร็จ นอกจากจะทำให้ลูกหนี้ไม่ต้องล้มละลายแล้ว ยังทำให้ธุรกิจของลูกหนี้อยู่รอดต่อไป

เมื่อเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ ปี 2541 จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2541 เพิ่มเติมหมวดที่ 3/1 ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ โดยหลักการเป็นการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ซึ่งเป็นที่นิยบุคคลที่ประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวอันควรได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ เพื่อให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสฟื้นฟู

⁴ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) 2559. มาตรา 90/92.

กิจการ ซึ่งจะช่วยให้เจ้าหนี้มีโอกาสได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรม อันจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจ และการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป⁵

กระบวนการทางกฎหมายในการแก้ปัญหา ความไม่สามารถชำระหนี้ของลูกหนี้ ในทุกประเทศมักมีการจัดตั้งองค์กรศาลเพื่อการนี้โดยเฉพาะ รวมทั้งการมีกฎหมายล้มละลายและ ฟื้นฟูกิจการ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะเจาะจงเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่สังคม เจตจำนงเนื้อหาและ กระบวนการทางกฎหมาย มีเหตุผลและที่มาในเชิงปรัชญาและวิธีการที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้าน ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ และผลที่มีต่อระบบเศรษฐกิจมหภาค รวมทั้งความยุติธรรมแก่ ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเป็นสำคัญ การที่เจ้าหนี้อาจมีจำนวนมากราย และการที่เจ้าหนี้แต่ละรายมีเงื่อนไข และความสัมพันธ์กับลูกหนี้ที่แตกต่างกัน เช่น เจ้าหนี้มีหลักประกันกับเจ้าหนี้ไม่มีหลักประกันก็ดี ทำให้เกิดความแตกต่างในบุริมสิทธิต่อทรัพย์สินของลูกหนี้ ถ้าไม่มีกฎหมายเฉพาะมากำหนดคดีกา เรื่องสิทธิของแต่ละฝ่าย เจ้าหนี้แต่ละรายเมื่อรู้ว่าลูกหนี้จะไม่สามารถชำระหนี้ได้หรืออยู่ในภาวะมี หนี้สินล้มพันตัว (Insolvency) ก็จะมีแรงจูงใจให้แต่ละคนรีบ ไปฟ้องบังคับทรัพย์สินอันเป็น หลักประกันหรือฟ้องศาลเพื่อชำระหนี้ ใครดำเนินการก่อนก็จะได้เงินไปก่อน มีความเป็นไปได้สูง ที่การกระทำเช่นนี้ จะไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในทางเศรษฐกิจ มูลค่าทรัพย์สินของบริษัทอาจจะ ตกลงมาก หรือถ้ากิจการของบริษัทจริงๆมีอนาคต มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง ถ้าเจ้าหนี้ทุกคนร่วมมือ กันฟื้นฟูกิจการของบริษัทมากกว่าใช้วิธีฟ้องบังคับชำระหนี้ในทางแพ่ง มูลค่าของบริษัทและ การที่เจ้าหนี้ทุกรายจะได้หนี้คืนมา น่าจะมีค่าสูงกว่าการปล่อยให้เจ้าหนี้แต่ละราย ดำเนินการ ฟ้องร้องทางกฎหมายเพื่อเอาหนี้คืนจากลูกหนี้ ปัญหาของการที่มีเจ้าหนี้จำนวนมากมีสิทธิ ในกองทรัพย์สินร่วมกัน เป็นปัญหาที่ทางวิชาการเรียกว่า “การมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันในทรัพย์สิน” (Common Pool Problem) ธรรมชาติของกฎหมายฟื้นฟูกิจการหรือกฎหมายล้มละลาย ก็คือการใช้ อำนาจรัฐออกแบบกลไก หรือสถาบันทางสังคมให้มีการแก้ปัญหา Corporate Insolvency เป็น กระบวนการรวบรวมทรัพย์สินและหนี้สินทั้งหมดมาไว้ในคดีเดียวกันเพื่อความสะดวกแก่การ พิจารณาคดีของศาลแทนที่จะไปฟ้องร้องเป็นรายคดี (Collective Action)⁶

⁵ กมล วีระเวชพลกุล. (2556). *กฎหมายล้มละลายและฟื้นฟูกิจการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพฯ พิมพ์ ลิขซึ่ง. หน้า 413-415.

⁶ อดุลย์ เกรือรัตน์. อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 2. หน้า 22-26.

2.3 แนวคิดและทฤษฎีของกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ

โดยปกติเมื่อองค์กรทางธุรกิจ เช่น บริษัทจำกัดต้องประสบปัญหาทางการเงินก็ต้องให้เจ้าหนี้หรือสถาบันการเงินเข้าช่วยเหลือแก้ไขสถานการณ์ และประคับประคองให้กิจการนั้นคงอยู่ต่อไปมิฉะนั้นอาจถึงขั้นล้มละลาย หรือเลิกกิจการ ซึ่งส่งผลกระทบต่อพนักงานของบริษัทที่ต้องตกงาน และบรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายก็ไม่อาจที่จะได้รับชำระหนี้จากบริษัท แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหนี้เข้ามาช่วยเหลือแก้ไขสถานการณ์ของบริษัทอาจจะต้องประสบผลร้ายเพราะเดิมกฎหมายล้มละลายไม่มีมาตรการทางกฎหมายคุ้มครองป้องกันเจ้าหนี้ที่เป็นผู้แก้ไขสถานการณ์ ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทที่อยู่ในฐานะอันเลวร้ายดังกล่าวอาจถูกฟ้องให้ล้มละลายได้ ซึ่งหากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์บริษัทเด็ดขาด ก็เป็นผลให้เจ้าหนี้ซึ่งให้ความช่วยเหลือแก่บริษัทไม่อาจขอรับชำระหนี้ได้ ตามมาตรา 94 (2) เพราะเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้ยอมให้ลูกหนี้กระทำขึ้นทั้งที่รู้ว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว แต่ในปัจจุบันพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2542 มาตรา 25 ได้แก้ไขบทบัญญัติแห่งมาตรา 94 (2) โดยให้หนี้ซึ่งเจ้าหนี้ยอมให้กระทำขึ้น เพื่อให้กิจการของลูกหนี้ดำเนินต่อไปได้ สามารถขอรับชำระหนี้ได้ เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้

ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 คงมีวิธีเยียวยาแก้ไขสำหรับลูกหนี้ที่มีหนี้สินล้นพ้นตัวเพียงอย่างเดียว คือการประนอมหนี้ก่อนล้มละลาย ซึ่งลูกหนี้จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดแล้วเท่านั้น อันหมายถึงว่าลูกหนี้หมดอำนาจในการจัดกิจการและทรัพย์สินด้วยตนเอง และต้องเสียชื่อเสียงตลอดจนความเชื่อถือในทางการค้าจนยากที่จะฟื้นตัวกลับมาคืนดีดังเดิมได้ นอกจากนี้กระบวนการพิจารณาในการประนอมหนี้ยังต้องอาศัยมติพิเศษของที่ประชุมเจ้าหนี้ซึ่งเป็นการยากที่จะประสบความสำเร็จ หรือมิฉะนั้นลูกหนี้อาจสมคบกับเจ้าหนี้ที่มีเสียงข้างมากและจำนวนหนี้เท่ากับสามในสี่ ทำให้การประนอมหนี้ได้รับความเห็นชอบ ทั้งๆที่ลูกหนี้ไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะชำระหนี้ตามคำขอประนอมหนี้ได้จึงทำให้การชำระหนี้ต้องประสบความล้มเหลว จนต้องยกเลิกการประนอมหนี้ในที่สุด

ด้วยเหตุผลข้างต้น กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ขึ้น โดยมีความมุ่งหวังที่จะปรับปรุงแก้ไขให้มีกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ขึ้นก่อนเป็นอันดับแรก โดยเพิ่มเป็นหมวด 3 ทวิของพระราชบัญญัติล้มละลาย ทั้งนี้โดยอาศัยแนวคิดจากการฟื้นฟูองค์กรที่ประสบปัญหาทางการเงิน (Reorganization) ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีแนวคิดสำคัญในการให้ลูกหนี้บริหารกิจการต่อไปตามหลักของ Debtor In Possession แนวคิดที่ประเทศไทยนำมาตีความ เช่น การจัดกลุ่มเจ้าหนี้ การพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วยแผน ผลของคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ส่วนประเทศ

อังกฤษ แนวคิดที่ประเทศไทยนำมาใช้ เช่น อำนาจหน้าที่ของผู้ทำแผน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ทางคณะกรรมการได้พิจารณาร่างบทกฎหมายดังกล่าวด้วยความรอบคอบ โดยพิจารณาถึงพื้นฐานทางสังคมและทางจิตใจของคนไทยตลอดจนสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในประเทศไทยประกอบกันด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้บทกฎหมายที่ร่างสามารถปรับใช้ได้กับสังคมไทย⁷

ปัจจุบันมีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2559 ด้วยมีการเพิ่มบทนิยามประเภทของลูกหนี้ให้ครอบคลุมถึงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้โอกาสลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญไม่จดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งประกอบธุรกิจที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือที่จดทะเบียนกับหน่วยงานอื่นของรัฐ⁸ ขอเข้ารับการฟื้นฟูกิจการได้เช่นเดียวกับบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด

ดังนั้น แนวคิดพื้นฐานของกฎหมายฟื้นฟูกิจการจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ลูกหนี้ซึ่งสุจริตได้มีโอกาสในการจะเริ่มต้นกิจการใหม่ (Fresh Start) และให้บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายได้รับชำระหนี้อย่างเป็นธรรมและสมควร⁹

2.4 วัตถุประสงค์ของการฟื้นฟูกิจการ

กระบวนการพิจารณาคดีล้มละลายดั้งเดิมเป็นกระบวนการพิจารณาคดีเพื่อให้ลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ทำให้ลูกหนี้หมดอำนาจในการจัดกิจการและทรัพย์สินของตนเอง ต้องมีเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นผู้ใช้อำนาจจัดการแทน เหตุนี้การฟ้องคดีล้มละลายจึงมุ่งไปสู่การให้ลูกหนี้ล้มละลายโดยลูกหนี้ไม่สามารถจะทำอะไรใดๆ ที่เกี่ยวกับทรัพย์สินของตนเองได้เลย ซึ่งเป็นปัญหาค่อนข้างมากในโลกสมัยใหม่ เพราะมีผลกระทบต่อประชาชนเป็นส่วนรวม เศรษฐกิจของประเทศหยุดชะงัก หรือเสื่อมถอย เนื่องจากบริษัทต่างๆ ต้องปิดตัวลง ลูกจ้างไม่สามารถที่จะทำงานได้อีก

⁷ อดุลย์ เกรือรัตน์. อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 2. หน้า 28-29.

⁸ พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 9) 2559. มาตรา 90/91.

⁹ เอื้อน ชุนแก้ว. (2552). *คู่มือการศึกษากฎหมายฟื้นฟูกิจการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพฯ พิมพ์ลิข ซึ่ง. หน้า 2.

ต่อไป รวมทั้งเจ้าของกิจการไม่สามารถประกอบกิจการต่อไปได้ จึงมีผลกระทบทั้งนายจ้าง ลูกจ้าง และประชาชนทั่วไป¹⁰

การที่ต้องสร้างปัจจัยเอื้อทางกฎหมายให้แก่กิจการที่ต้องฟื้นฟูกิจการ เนื่องจากหากปล่อยให้ลูกหนี้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ โดยไม่มีปัจจัยเอื้อทางกฎหมายย่อมเป็นไปได้ยาก ที่ลูกหนี้จะฟื้นฟูกิจการได้สำเร็จ เนื่องจากติดปัญหาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่กิจการลูกหนี้ถูกบรรดาเจ้าหนี้รุมฟ้องเพื่อบังคับชำระหนี้ ไม่ให้เจ้าหนี้รายใหม่กล้าให้ลูกหนี้ยืมเงินเพื่อนำมาหมุนเวียนในกิจการเพราะหากลูกหนี้ต้องล้มละลายไปคนจะได้รับความเสียหายในจำนวนที่น้อยมาก ในการที่จะเสนอแนวทางแก้ไขปัญหากิจการไม่สามารถชำระหนี้หรือมีหนี้สินล้นพ้นตัวต้องได้รับการยอมรับจากเจ้าหนี้ทั้งหมดซึ่งเป็นไปได้โดยยาก จึงจำเป็นต้องสร้างกฎหมายฟื้นฟูกิจการขึ้นมาเพื่อสร้างปัจจัยเอื้อทางกฎหมายที่จำเป็นให้แก่กิจการของลูกหนี้ที่ต้องการฟื้นฟูกิจการ เพื่อให้การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้มีโอกาสสำเร็จมากยิ่งขึ้น โดยปัจจัยเอื้อทางกฎหมายที่สำคัญ เช่น การพักชำระหนี้ การให้ขุมสิทธิแก่เงินที่นำมาช่วยเหลือกิจการ การใช้เสียงเจ้าหนี้ฝ่ายข้างมากบังคับเสียงข้างน้อยให้ยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ¹¹

ในการฟื้นฟูกิจการนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้กิจการลูกหนี้ซึ่งประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ได้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการหรือปรับโครงสร้างกิจการของลูกหนี้กลับคืนสู่สภาพที่สามารถดำเนินกิจการตามปกติต่อไปได้¹²

วัตถุประสงค์ของกฎหมายฟื้นฟูกิจการที่ชัดเจนมีอยู่ 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่ง ทำให้กิจการของลูกหนี้ซึ่งประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวได้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการ ส่วนที่สอง ปรับโครงสร้างกิจการลูกหนี้เพื่อให้กลับคืนสู่สภาพที่สามารถดำเนินกิจการได้ ในการฟื้นฟูกิจการนั้น ลูกหนี้ไม่ได้ถูกจำกัดเหมือนอย่างคดีล้มละลายที่ไม่สามารถจะจัดกิจการและทรัพย์สินของตนได้¹³

ดังนั้น กฎหมายฟื้นฟูกิจการมีวัตถุประสงค์ คือ ต้องการสนับสนุนให้บริษัทที่ตกอยู่ในฐานะที่มีความยากลำบากในการประกอบธุรกิจเพราะมีปัญหาทางการเงิน แต่ยังมีโอกาสที่จะฟื้นฟู

¹⁰ วิชามหาคุณ. (2550). *คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย เรื่อง กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา. หน้า 30.

¹¹ สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีระบบใช้เสียงข้างน้อยบังคับเสียงข้างมากด้วย เรียกว่า Cram Down.

¹² คำพิพากษาฎีกา ที่ 8428/2544.

¹³ วันศิริ ประสารพันธุ์. (2550). *ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการ*. การศึกษาอิสระ หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. หน้า 21.

กิจการ โดยให้บริษัทที่ประสบปัญหาดังกล่าวสามารถที่จะมีโอกาสแก้ไขปรับปรุงกิจการให้มีฐานะดีขึ้นเพื่อดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ไม่ต้องเลิกกิจการหรือไม่ต้องล้มละลาย โดยอาศัยหลักการของการร่วมมือของผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการประสานงานและประนีประนอมผลประโยชน์ ซึ่งหลักการนี้แตกต่างจากการล้มละลายอันมีจุดมุ่งหมายเพื่อเลิกบริษัทและดำเนินการแบ่งเฉลี่ยทรัพย์สินเพื่อชำระหนี้ให้แก่บรรดาเจ้าหนี้โดยสภาพแล้ว การฟื้นฟูกิจการของบริษัทที่ประสบปัญหาทางการเงินจะมีความยุ่งยากสลับซับซ้อน เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับผลประโยชน์ของบุคคลหลายฝ่าย ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการจึงเป็นการให้เป็นเพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสให้มีการประนีประนอมผลประโยชน์ระหว่างกันให้มากที่สุด และเพื่อให้ธุรกิจของลูกหนี้ที่ขอฟื้นฟูกิจการกลับมาดำเนินธุรกิจตามปกติต่อไป ส่งผลทำให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้น และส่งผลให้เกิดการพัฒนาด้านสังคม เศรษฐกิจและประเทศชาติ¹⁴

2.5 หลักการเบื้องต้นของการฟื้นฟูกิจการ

กระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เริ่มต้นตั้งแต่การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ หากศาลได้รับคำร้องคดีเป็นอันยุติ ถ้าศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการไว้พิจารณา ลูกหนี้ย่อมได้รับความคุ้มครองตามมาตรา 90/12 ทำให้เกิดสถานะพักการชำระหนี้ (Automatic Stay หรือ Moratorium) เมื่อรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการแล้ว ศาลต้องนัดไต่สวน หากศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการและตั้งผู้ทำแผน อำนาจบริหารกิจการลูกหนี้ก็ตกแก่ผู้ทำแผน ผู้ทำแผนต้องทำแผนยื่นต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จากนั้นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผน ก่อนการประชุมดังกล่าวเจ้าหนี้ ลูกหนี้ หรือผู้ทำแผนอาจขอแก้ไขแผนได้

กรณีเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผน แยกออกเป็น 2 กรณี คือ กรณีที่ประชุมเจ้าหนี้ยอมรับแผนและกรณีที่ประชุมเจ้าหนี้ไม่ยอมรับแผน ในกรณีที่ประชุมเจ้าหนี้ยอมรับแผนและศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ผู้บริหารแผน สามารถดำเนินการบริหารแผนต่อไป ถ้าดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน ผู้บริหารแผน ดำเนินการบริหารแผนต่อไป ถ้าดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการและคืนกิจการให้ลูกหนี้ ถ้าผู้บริหารแผนดำเนินการตามแผนไม่สำเร็จ ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดหรือสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ

¹⁴ สุธีร์ ศุภนิธย์. (2543). *หลักกฎหมายล้มละลายและการฟื้นฟูกิจการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน. หน้า 232.

ในกรณีที่ศาลไม่เห็นชอบด้วยแผน ศาลจะมีคำสั่งยกเลิก คำสั่งฟื้นฟูกิจการหรือ ยกคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผน เป็นเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต้อง ประกาศโฆษณาคำสั่งศาลให้เจ้าหนี้มายื่นคำร้องรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีฟื้นฟู กิจการ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะเป็นผู้พิจารณาและสั่งคำขอรับชำระหนี้ ผู้มีส่วนได้เสียอาจ คัดค้านคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ต่อศาลได้

กรณีศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการแต่ไม่ตั้งผู้ทำแผน ศาลอาจตั้งผู้บริหารชั่วคราวได้ แล้วให้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดประชุมเจ้าหนี้เพื่อเลือกผู้ทำแผนต่อไป ที่ประชุมเจ้าหนี้อาจมี มติเลือกผู้ทำแผนได้ หรืออาจเลือกผู้ทำแผนไม่ได้ หากเลือกผู้ทำแผนไม่ได้ศาลก็สั่งยกเลิกคำสั่ง ฟื้นฟูกิจการ¹⁵

2.6 มาตรการของรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ในปัจจุบันภาครัฐได้เล็งเห็นถึงความสำคัญรวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุน ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างกว้างขวางและเป็นรูปธรรมมากขึ้น เช่น มีการส่งเสริม การปล่อยเงินกู้เพื่อช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยร่วมมือกับธนาคารพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME Bank) จัดงาน “สานพลัง SMEs พลิกฟื้นยืนได้ใส่ใจ ผู้ประกอบการ” ภายใต้กิจกรรมใน โครงการเงินทุนพลิกฟื้นวิสาหกิจขนาดย่อม เพื่อช่วยให้วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมขับเคลื่อนต่อไปได้อย่างมีศักยภาพ เป็นต้น

2.6.1 ความสำคัญของภาครัฐในระบบเศรษฐกิจและความหมายของภาครัฐ

การดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะประสบความสำเร็จ เป็น แรงพลังในการช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์และประสบความสำเร็จ ได้จะต้องได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างจริงจัง

ความหมายของภาครัฐ

ภาครัฐ คือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่ปกครองและดูแลประชาชน ชุมชนในระบบ เศรษฐกิจ สังคมของประเทศ นัยที่หมายถึง คือการที่มีกลุ่มคนที่มีอำนาจหน้าที่ดูแล และสร้างความ กินคืออยู่ดีของประชาชนในระบบเศรษฐกิจ¹⁶

¹⁵ วันศิริ ประสารพันธุ์. อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 14. หน้า 18.

¹⁶ ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การคลัง : ภาคขยาย. (2547). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : [www.mpa9.net/ Doc/630/AJ_Sakon/sakol630.doc](http://www.mpa9.net/Doc/630/AJ_Sakon/sakol630.doc). [2547, 19-20 มิถุนายน]

2.6.2 แนวทางการส่งเสริมกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่มีการเจริญเติบโตสูงของประเทศไทย (SMEs High Growth Sectors)

ภายใต้แผนงานเสริมสร้างศักยภาพของ SMEs ไทย ให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้ทำการศึกษาแนวทางการส่งเสริมกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่มีการเจริญเติบโตสูงของประเทศไทย เพื่อหาตัวชี้วัดในการกำหนดกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่เจริญเติบโตสูง วิเคราะห์หาโอกาสและศักยภาพในการเติบโต ทั้งนี้ กลุ่มธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตสูงสำหรับประเทศไทย เบื้องต้นพิจารณา 2 ประเด็นหลัก คือ ธุรกิจที่มีรายได้สูงขึ้นต่อเนื่อง (Income Growth) มีค่าเป็นบวก และต้องมีกำไรสุทธิ (Profit Growth) เฉลี่ยมากกว่า 0 และสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แนวทางการส่งเสริม SMEs ที่มีการเติบโตสูง

2.6.2.1 ระดับที่ 1 Survival Level ธุรกิจในกลุ่มนี้มีโอกาสเติบโตตามความนิยมของกระแสโลก แต่ในประเทศไทยการพัฒนายังอยู่ในระยะเริ่มต้น ประกอบด้วยกลุ่มธุรกิจด้านพลังงานทดแทน กลุ่มเกษตรกรรมกลุ่มขนส่งและโลจิสติกส์ กลุ่มบริการด้านการศึกษา

แนวทางการส่งเสริม ภาครัฐจะต้องมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถแข่งขันได้ เช่น ระบบคมนาคมความเร็วสูง ระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง การพัฒนาโครงสร้างด้านวิจัยและพัฒนา (R&D) ของชาติ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ซื้อสามารถเข้าถึงตลาดได้มากขึ้น เป็นการขยายตลาดให้มีขนาดใหญ่ขึ้นต่อไป

2.6.2.2 ระดับ Sufficiency Level เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพการแข่งขันทั้งตลาดในประเทศ ตลาดโลกและตลาดภูมิภาค ประกอบด้วยกลุ่มธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม กลุ่มชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

แนวทางการส่งเสริม ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสถาบันอาหาร ควรเข้าร่วมช่วยยกระดับศักยภาพของกลุ่มธุรกิจดังกล่าวให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่แท้จริงโดยพัฒนานวัตกรรมของโมเดลธุรกิจ (Business Model Innovation) เพื่อแสวงหาโอกาสและสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยส่งเสริมพัฒนาทั้งด้านอุปทานและอุปสงค์ต่อภาคธุรกิจด้วยนโยบายการส่งเสริมและการอุดหนุนของรัฐต่อการร่วมทุน

2.6.2.3 ระดับ Sustainability Level เป็นกลุ่มธุรกิจที่สามารถแข่งขันทั้งตลาดในประเทศไทย ตลาดโลกและตลาดภูมิภาคได้อย่างยั่งยืน และเป็นไปตามทิศทางกระแสโลกที่มุ่งเข้าสู่การเป็น Green Economy และ Bio Economy ซึ่งธุรกิจ SMEs จะต้องปรับตัวเพื่อให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืนในอนาคต

แนวทางการส่งเสริมประกอบด้วย (1) การดำเนินการส่งเสริมในระดับมหภาค ประกอบไปด้วย การกำหนดนโยบายที่บูรณาการ มุ่งส่งเสริมการเติบโตของ SMEs การพัฒนาสภาพแวดล้อมด้านตลาดทุน-ตลาดเงินภายในประเทศ การลดภาษีส่งผลต่อการเจริญเติบโตของ SMEs และการร่วมทุนการลดภาระของกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโต (2) การส่งเสริมรายสาขา ควรต้องพัฒนานโยบายทั้งในด้านการพัฒนาอุปทาน (Supply-Side Policy) และการส่งเสริมอุปสงค์ (Demand-Side Policy) ควบคู่กัน โดยส่งเสริมอุปสงค์ให้ขยายตัวเพิ่มขึ้น และพัฒนาคุณภาพของอุปสงค์ให้มีความต้องการสินค้า บริการและพาณิชย์การ พัฒนาให้เกิดตลาดใหม่ที่มีศักยภาพ รองรับสินค้า-บริการและการค้าเชิงนวัตกรรม

อย่างไรก็ดี ในการส่งเสริมกลุ่ม SMEs ที่มีการเติบโตสูงทั้ง 3 กลุ่ม หน่วยงานภาครัฐจำเป็นต้องมีการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานมากขึ้น เพื่อสนับสนุน ช่วยเหลือ SMEs ให้ครอบคลุมทุกระดับการเติบโต และเป็นผู้નાการ พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ให้เติบโตอย่างต่อเนื่องต่อไป

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมถือเป็นสาขาทางเศรษฐกิจที่สำคัญต่อการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการขยายตัวของอัตราการเจริญเติบโตของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ทำให้ภาครัฐของหลายประเทศ มีนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้มีศักยภาพในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่ม

2.6.3 มาตรการของรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

มาตรการภาครัฐถือเป็นเกณฑ์ชีวิตที่สำคัญเกณฑ์หนึ่งในการคัดเลือกธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตสูง เนื่องจากการสนับสนุนจากภาครัฐจะเป็นตัวเร่งที่ก่อให้เกิดการเจริญเติบโตของภาคธุรกิจและนำไปสู่การพัฒนาธุรกิจไปในทิศทางเดียวกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยแนวทางการส่งเสริมกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่มีการเจริญเติบโตสูงในประเทศไทยในการส่งเสริมในระดับมหภาค มีดังนี้

2.6.3.1 การกำหนดนโยบายที่บูรณาการมุ่งเน้นส่งเสริมการเจริญเติบโตของ SMEs เนื่องจากภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้ SMEs สามารถเติบโตสูงนั้น แบ่งภาระหน้าที่ความรับผิดชอบออกไปอยู่ในหลายหน่วยงาน เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น ภาครัฐจำเป็นต้องเป็นผู้นำในการกำหนดนโยบายพัฒนาห่วงโซ่มูลค่าของ SMEs ให้ครอบคลุมตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ ในเชิงบูรณาการกับภาคส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องมีส่วนการส่งเสริม SMEs ได้อย่างมีระบบ

ประการสำคัญในการสร้างให้เกิดนโยบายที่บูรณาการนั้นคือ การให้ความสำคัญในระดับนโยบายของประเทศ ในการกำหนดการส่งเสริมการเติบโตของ SMEs ให้มีความสำคัญในระดับชาติ

2.6.3.2 การพัฒนาสภาพแวดล้อมด้านตลาดทุนตลาดเงินภายในประเทศไทย ให้เอื้ออำนวยต่อการเติบโตของ SMEs มากยิ่งขึ้น เนื่องจากปัญหาความไม่สมบูรณ์ของระบบการเงินในประเทศไทยซึ่งไม่สามารถให้บริการรองรับการเจริญเติบโตในระยะแรกของ SMEs ได้ โดยมีตัวอย่างมูลค่าการลงทุนทั้งภาครัฐ และเอกชน ซึ่งมีมูลค่าค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับมูลค่าทางเศรษฐกิจ จึงจำเป็นที่ภาครัฐต้องวางกรอบนโยบายให้ตลาดเงิน และตลาดทุนในระยะแรกของการเติบโตมีความคล่องตัว และมีปริมาณการลงทุนเพิ่มมากขึ้น โดยอาศัยกลไกเชิงภาษี และการอุดหนุนต่อกองทุน

2.6.3.3 การลดภาระภาษีที่ส่งเสริมต่อการเติบโตของ SMEs และการร่วมทุนรัฐควรมีการพิจารณาปรับลดภาษีบางประการเป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตของ SMEs เช่น อัตราภาษีศุลกากรที่มีความเหลื่อมล้ำในแต่ละระดับของห่วงโซ่อุปทาน และต้นทุนการภาษีที่แอบแฝงอยู่ในโครงสร้างทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

2.6.3.4 การลดภาระของกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโต หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการดำเนินการร่วมกับภาคเอกชนในการกำหนดกฎระเบียบในการกำกับดูแลตามปรัชญาการกำกับเท่าที่จำเป็น เนื่องจาก SMEs ได้รับผลกระทบจากการกำกับดูแลในระดับที่สูงกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ ดังนั้น ภาระการกำกับของรัฐจึงควรให้ความสำคัญกับการกำกับเชิงนโยบาย และโครงสร้าง จากนั้นให้อำนาจแก่องค์กรตัวแทนภาคเอกชนซึ่งมาจากกลุ่มของวิสาหกิจในกลุ่มธุรกิจดังกล่าวในการกำกับดูแลซึ่งกันและกันมากขึ้น

2.6.3.5 การพัฒนาทรัพยากรบุคคลไปสู่สังคมแห่งความรู้ และส่งเสริมการเคลื่อนย้ายของแรงงานคุณภาพ เมื่อวิสาหกิจมีความเจริญเติบโต ธุรกิจต้องการแรงงานที่มีทักษะ และแรงงานที่มีความรู้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรของประเทศให้มีความรู้เฉพาะทางในระดับที่สูงยิ่งขึ้น ควรปรับลดกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อเอื้ออำนวยให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานที่มีทักษะ และแรงงานคุณภาพให้เข้ามาทำงานในประเทศได้สะดวกยิ่งขึ้น

2.6.3.6 การพัฒนาส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี และการวิจัยพัฒนา เนื่องจาก SMEs ในประเทศไทยยังมีการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในระดับที่ค่อนข้างน้อย จึงควรมีการพัฒนาส่งเสริมการเข้าถึง และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและการวิจัย รวมถึง

ผลงานวิจัยพัฒนาของชาติให้รวมอยู่ในฐานข้อมูล หรือศูนย์เดียวกัน เพื่อให้การวิจัยพัฒนาตรงความต้องการเชิงธุรกิจและมีการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์จากการวิจัยมากขึ้น¹⁷

2.6.4 แนวทางการส่งเสริม SMEs ของภาครัฐ มีดังนี้

2.6.4.1 จัดตั้งคณะทำงานด้านส่งเสริม SMEs และ Start-up ดำเนินงานภายใต้โครงการสานพลังประชารัฐร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน จัดพิธีลงนามความร่วมมือในการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งให้กับ SMEs ไทย ผ่านการลงนามบันทึกความร่วมมือ “สานพลังประชารัฐส่งเสริม SMEs Start up & Social Enterprises” ซึ่งส่งเสริมผู้ประกอบการ 3 กรอบหลัก คือ SMEs, Start-up และ Social Enterprises (SE) เป็นการร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม สนับสนุน SMEs มาแสดงเจตนารมณ์ร่วมกันผ่านกลไก “ประชารัฐ” โดยการเชิญนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมาเป็นพี่เลี้ยงให้ธุรกิจ SMEs รายเล็ก ได้รับความร่วมมือกับสถาบันการเงินเพื่อให้ SMEs เข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อสร้างโอกาส และเร่งรัดการเจริญเติบโตของธุรกิจ รวมถึงให้บริการด้านการเงินเพื่อนำธุรกิจ Start Up สู่อุตสาหกรรม มีการส่งเสริมธุรกิจเพื่อสังคมให้ชุมชนดำเนินธุรกิจบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรมและคงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่นไว้

การลงนามบันทึกความร่วมมือ เป็นก้าวสำคัญในมิติการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชนในการประกาศเจตนารมณ์ร่วมกัน เมื่อลงนามความร่วมมือแล้วคณะทำงานจะต้องร่วมกันส่งเสริม SMEs และ Start Up โดยภาคเอกชน ภาครัฐ และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พร้อมจะให้การสนับสนุน พัฒนาผู้ประกอบการอย่างเต็มที่เพื่อให้ SMEs เติบโตเข้มแข็ง และสามารถแข่งขันระดับโลกได้ รัฐบาลมีนโยบายต้องสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการไทย ให้มีความเติบโตอย่างมีศักยภาพ เพื่อเป็นการสร้างความเข้มแข็งจากภายใน “Strength from Within” ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ SMEs และ Startup สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน และสนับสนุนให้มีการทำธุรกิจเพื่อสังคมมากขึ้น โดยร่วมกันสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยร่วมกันสร้าง “Business Model” เพื่อให้เกิดพลังในการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจและสังคม อย่างมั่นคง และยั่งยืน โดยภาครัฐจะเป็นผู้สนับสนุนและผลักดันนโยบายส่งเสริม SMEs และสร้างเวทีให้ผู้ประกอบการไทยได้แสดงศักยภาพทั้งในประเทศและต่างประเทศ และสร้างนักธุรกิจรุ่นใหม่ให้สามารถแสดงศักยภาพได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยมี ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธานร่วมภาครัฐ และนายสุพันธุ์ มงคลสุธี ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

¹⁷ แนวทางการส่งเสริมกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่มีการเจริญเติบโตสูงของประเทศไทย (SMEs High Growth Sectors). (2557). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.sme.go.th/th/images/data/SR/download.pdf>. [2557, กันยายน]

ในฐานะประธานร่วมภาคเอกชนเป็นสักขีพยานในการลงนามระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน สถาบันการเงิน และสถาบันศึกษารวมทั้งสิ้น 64 องค์กร¹⁸

2.6.4.2 รัฐบาลโดยฝ่ายเศรษฐกิจการคลัง ได้มอบนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้กับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) และธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (ชพว.) ว่าในการส่งเสริม SMEs ของประเทศในเรื่องเร่งด่วนด้านหนึ่งได้มอบให้ สสว. และ ชพว. มีการดำเนินงานที่เชื่อมโยงกันเพื่อให้ SMEs เติบโตอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในเรื่องการขาย การตลาดให้สินค้าชุมชน และให้ สสว. ประสานความร่วมมือกับธนาคารออมสิน ธนาคารกรุงไทย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเพิ่มขีดความสามารถให้กับผู้ประกอบการ และให้สร้างผู้ประกอบการใหม่ (Start up) 10,000 ราย ระหว่างปี 2559-2561 โดยจะส่งเสริมให้จัดทำแผนธุรกิจให้สามารถกู้ยืมเงิน หรือรับการร่วมลงทุนกับสถาบันการเงินหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมดูแลและให้คำปรึกษาแนะนำการทำธุรกิจอย่างต่อเนื่อง¹⁹

2.6.4.3 โครงการ Start Up

เนื่องจากภาครัฐให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจ SMEs ให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน เพื่อเป็นแรงผลักดันเศรษฐกิจให้เกิดความเข้มแข็ง จึงเห็นชอบให้สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ดำเนินยุทธศาสตร์และแผนการดำเนินงานส่งเสริม SMEs ระยะเร่งด่วนปี 2558 สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) จึงจัดทำโครงการพัฒนาผู้ประกอบการใหม่ (Start Up) เพื่อนำผู้ที่มีความสนใจจะประกอบธุรกิจ หรือผู้ที่เริ่มประกอบธุรกิจ นำเข้าสู่กระบวนการพัฒนาศักยภาพ ซึ่งจะจัดให้มีนักวินิจฉัย ที่ปรึกษา การฝึกอบรม กิจกรรมส่งเสริมการตลาดเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับผู้ประกอบการ ไทยและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันต่อไป ซึ่งมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1) เพื่อบ่มเพาะนักศึกษา ประชาชน และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

¹⁸ **สานพลังประชารัฐ.** (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.thaigov.go.th/index.php/th/news-ministry/2012-08-15-09-42-10/item/100056->. [2559, 10 กุมภาพันธ์]

¹⁹ **สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.** (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.sme.go.th/th/index.php/news1/1015-smes-2559>. [2559, กุมภาพันธ์]

2) เพื่อสร้างต้นแบบธุรกิจที่มีศักยภาพให้เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจในระดับจังหวัด

3) เพื่อเชื่อมโยงผู้ประกอบการที่เข้ารับการบ่มเพาะ ในการช่วยเหลือและดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจร่วมกัน ตลอดจนเชื่อมโยงกับวิสาหกิจขนาดใหญ่²⁰

เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับธุรกิจ Start up ให้เกิดการขยายธุรกิจและสร้างตลาดใหม่ นำไปสู่การเจริญเติบโตแบบก้าวกระโดด โดยปัจจุบันมีจำนวนนักธุรกิจ Start up ในประเทศไทยประมาณ 1,000-2,500 ราย และปี 2559 รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะผลักดันให้เกิดธุรกิจ Start Up ให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดการขยายฐานเศรษฐกิจและการกระจายตัวให้มากที่สุด²¹

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญเพื่อให้ SMEs เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน เป็นแรงผลักดันเศรษฐกิจให้เกิดความเข้มแข็ง จึงเห็นชอบให้ สสว. ดำเนินด้านยุทธศาสตร์และแผนการดำเนินงาน ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงการบริหารจัดการส่งเสริม SMEs ให้มีประสิทธิภาพ มีเอกภาพดำเนินงานให้สอดคล้องในทิศทางเดียวกัน และมีการสร้างกลไกหรือโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการสนับสนุนให้ SMEs สามารถเริ่มธุรกิจและเติบโตตามวงจรธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้ประกอบการที่สมัครเข้าร่วมโครงการจะได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้

1) ได้รับมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ

(1) ด้านสินเชื่อ

มีมาตรการการเงิน โครงการสินเชื่อคอกเบี้ยต่ำเพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs ที่มีปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงินให้สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ โดยได้รับความร่วมมือจากธนาคารออมสิน ธนาคารกรุงไทยและธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ที่เข้าร่วมโครงการ

(2) ภาษี

มีมาตรการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs เพื่อบรรเทาภาษีให้แก่ผู้ประกอบการและเพิ่มขีดความสามารถของ SMEs ให้สามารถแข่งขันกับ

²⁰ โครงการสร้างผู้ประกอบการใหม่เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม 2559 (Start up). (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.startup.rmutt.ac.th/abouts/>. [2559, เมษายน]

²¹ หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ. (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.manager.co.th/iBizChannel/ViewNews.aspx?NewsID=9590000041007>. [2559, 22 เมษายน]

ผู้ประกอบการรายใหญ่ได้ รวมถึงมีแผนการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับผู้ประกอบการ SMEs ที่จดทะเบียนพาณิชย์ระหว่าง 1 ตุลาคม 2558 ถึง 31 ธันวาคม 2559 เป็นเวลา 5 รอบระยะเวลาบัญชีต่อเนื่องกัน เป็นต้น²²

(3) การพัฒนาผู้ประกอบการใหม่

(4) การตลาด

(5) การร่วมลงทุน²³

2) ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากงบประมาณของสสว. เช่นแนวนโยบายมาตรการทางการเงินจัดตั้งกองทุนฟื้นฟูเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่เข้าร่วมโครงการโดยให้ยืมโดยไม่มีดอกเบี้ย นอกจากนี้จัดให้มีการช่วยเหลือวินิจัยเชิงลึกในรายการกิจการเพื่อช่วยเหลือปรับปรุงศักยภาพให้เพียงพอแก่ SMEs ที่มีความสนใจ เป็นต้น

3) การส่งเสริมช่องทางการตลาด เช่น จับคู่ธุรกิจ เป็นต้น²⁴

2.6.4.4 แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 ของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้จัดทำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับที่ 3 (พ.ศ.2555-2559) ขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยให้เติบโตอย่างต่อเนื่องยั่งยืน และสามารถแข่งขันได้ในบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปของโลกปัจจุบัน

โดยแผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2555-2559) มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับนโยบายของรัฐบาลและแผนยุทธศาสตร์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ที่ยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” สร้างสมดุลในทุกมิติ รวมทั้งยังมี

²² คณะรัฐมนตรีอนุมัติมาตรการ SMEs/Start up. (2558). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.Thai.gov.go.th>. [2558, กันยายน]

²³ โครงการสร้างผู้ประกอบการใหม่เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม. (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.mt.rmutsv.ac.th/app/startup/index.php?link=about>. [2559, เมษายน]

²⁴ สสว. แลงข่าวแนวทางปฏิบัติของ สสว. เพื่อรองรับมาตรการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเร่งด่วน. (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <http://www.manager.co.th>. [2559, มีนาคม]

ความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงต่างๆที่เกี่ยวข้อง และความพร้อมของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน

1) ทิศทางการส่งเสริม

ทิศทางการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในระยะ 5 ปี (พ.ศ.2555-2559) จะมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยการเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในเชิงคุณภาพ ประสิทธิภาพ การสร้างสรรค์และนวัตกรรม ให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กระตุ้นให้เกิดการรวมตัว และเชื่อมโยงกันทางธุรกิจ เน้นการพัฒนาเชิงพื้นที่โดยคำนึงถึงปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม จะมุ่งเน้นการสนับสนุนด้าน โครงสร้างพื้นฐานและการสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการค้าและดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศ

2) เป้าหมายการส่งเสริม

แผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับที่ 3 (พ.ศ.2555-2559) ได้กำหนดเป้าหมายการส่งเสริม โดยพิจารณาจากข้อมูลในปัจจุบันประกอบกับผลการส่งเสริมที่ผ่านมา และคาดการณ์จากแนวโน้มสถานการณ์ทางเศรษฐกิจไว้ 5 ประการ ได้แก่

(1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการจดทะเบียนนิติบุคคลเพิ่มขึ้น และสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ไม่น้อยกว่า 25,000 ภายในปี 2559

(2) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในสาขากลุ่มเป้าหมายได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันเชิงลึกไม่น้อยกว่า 30,000 รายภายในปี 2559

(3) เครือข่ายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับการพัฒนาให้มีความเข้มแข็งไม่น้อยกว่า 60 เครือข่ายวิสาหกิจต่อปี

(4) ปัจจัยแวดล้อมในการดำเนินธุรกิจได้รับการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข เพื่อให้ลดอุปสรรคและเอื้ออำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(5) การบริหารจัดการด้านงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีประสิทธิภาพและการทำงานเชิงบูรณาการ

3) เงื่อนไขปัจจัยความสำเร็จของแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยให้สามารถบรรลุตามเป้าหมายของการส่งเสริมที่กำหนดไว้นั้น จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการในการขับเคลื่อน ดังนี้

(1) รัฐบาลต้องเห็นความจำเป็นของปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างเข้มแข็ง ต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดทำฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศให้มีข้อมูลที่สมบูรณ์ ครบถ้วน และสามารถใช้อ้างอิงข้อมูลจากฐานเดียวกันเพื่อกำหนดนโยบายและแนวทางการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งสร้างองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และให้ดำเนินการทบทวน ปรับปรุงและผลักดันกฎหมาย กฎระเบียบและสิทธิประโยชน์ของภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อเอื้อและลดอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2) ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ และองค์กรเอกชนที่ทำหน้าที่พัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องได้รับการสนับสนุนทรัพยากรที่เพียงพอ ต่อเนื่อง สอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้สามารถพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เกิดความเข้มแข็ง ยั่งยืนและเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

(3) แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้ถูกกำหนดให้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีบูรณาการ โดยส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น นำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานอย่างมีความเชื่อมโยงและเกื้อหนุนระหว่างกัน เพื่อให้เกิดการบูรณาการและพลังขับเคลื่อนอย่างมีทิศทางเดียวกัน²⁵

2.6.5 สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ สสว. ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการ 2 คณะ ประกอบด้วย คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พร้อมทั้งกำกับการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ

²⁵ แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2555-2559). (2559). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : [http://www.sme.go.th/SiteCollectionDocuments/\[2554, เมษายน\]](http://www.sme.go.th/SiteCollectionDocuments/[2554, เมษายน])

ซึ่งรองนายกรัฐมนตรีได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แทน และผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีอำนาจหน้าที่วางนโยบาย บริหารงาน ควบคุม กำกับดูแลและรับผิดชอบในกิจการของ สสว. โดยมีปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นประธานกรรมการและผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกรรมการและเลขานุการ

2.6.5.1 พันธกิจและภารกิจของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 โดยมีวิสัยทัศน์ในการเป็นผู้นำในการกำหนดนโยบายและเป็นศูนย์กลางประสานระบบการทำงาน เพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1) พันธกิจ มีดังนี้

(1) จัดทำแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และเสนอแนะนโยบาย การปรับปรุงกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2) ผลักดัน สนับสนุน พัฒนาระบบส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนบูรณาการความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนแม่บทและแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(3) จัดทำและพัฒนาองค์ความรู้และฐานข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการเสนอแนะนโยบายและการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(4) บริหารกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

2) ภารกิจตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดประเภทและขนาดวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม

(2) กำหนดประเภทและขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่สมควรได้รับการส่งเสริม รวมทั้งเสนอแนะนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

- (3) ประสานและจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การเอกชนที่เกี่ยวข้อง
- (4) ศึกษาและจัดทำรายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศ
- (5) เสนอแนะต่อกรรมการเกี่ยวกับการปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งการดำเนินการให้มีกฎหมายใหม่ การแก้ไขเพิ่มเติมหรือการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (6) บริหารกองทุนตามนโยบายและมติของคณะกรรมการและคณะกรรมการบริหาร
- (7) ดำเนินงานธุรการของคณะกรรมการ คณะกรรมการบริหาร และคณะอนุกรรมการ ซึ่งคณะกรรมการหรือคณะกรรมการบริหารแต่งตั้ง
- (8) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานหรือตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการบริหารมอบหมาย
- (9) จัดให้ได้มาถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครองมีทรัพย์สินต่างๆ เช่น ให้เช่า เช่าซื้อ โอนหรือรับโอนสิทธิการเช่าหรือสิทธิการเช่าซื้อ ขายหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นใดซึ่งสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
- (10) กู้ยืมเงิน หรือให้กู้ยืมเงิน โดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินหรือลงทุน ทั้งนี้เพื่อการวิจัย พัฒนา และส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โดยรวมเท่านั้น
- (11) ให้ความอุดหนุน หรือช่วยเหลือเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (12) เข้าร่วมกิจกรรมกับบุคคลอื่น หรือถือหุ้นในบริษัทจำกัด หรือบริษัทมหาชนจำกัด เพื่อประโยชน์แก่การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (13) ร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- (14) รับค่าตอบแทนและค่าบริการในการให้บริการภายในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของสำนักงาน รวมทั้งทำความตกลงกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับค่าตอบแทนและค่าบริการนั้น
- (15) กระทำการอย่างอื่นบรรดาที่เกี่ยวกับหรือเนื่องในการจัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน

การกู้ยืมเงิน การให้กู้ยืมเงิน การลงทุน การให้ความอุดหนุน การให้ความช่วยเหลือจากเงินกองทุนหรือการเข้าร่วมกิจการหรือถือหุ้นตามข้อ 10,11 และ 12 ถ้าเป็นจำนวนเงินเกินวงเงินที่คณะกรรมการบริหารกำหนดต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการก่อน²⁶

2.6.5.2 หลักเกณฑ์และประโยชน์ในการขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หรือการสมัครสมาชิกกับสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) จะทำให้ สสว. ทราบถึงการประกอบกิจการของ SMEs สามารถประมวล รวบรวม หรือปรับปรุงฐานข้อมูลผู้ประกอบการ SMEs ให้ตรงกับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดทำมาตรการส่งเสริม SMEs หรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆของหน่วยงานรัฐในการส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ได้ตรงความต้องการต่อไป ซึ่งระยะแรกการขึ้นทะเบียนเป็นไปตามความสมัครใจ

(1) หลักเกณฑ์ขึ้นทะเบียนหรือสมัครสมาชิกเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับสำนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1) เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการจ้างงานและมูลค่าทรัพย์สินถาวรกิจการถาวรตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยกิจการภาคผลิตและภาคบริการกำหนดการจ้างไม่เกิน 200 คน หรือทรัพย์สินถาวรไม่เกิน 200 ล้านบาท ภาคการค้ากำหนดการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือทรัพย์สินถาวรไม่เกิน 100 ล้านบาท²⁷

2) ผู้ประกอบกิจการที่จดทะเบียนนิติบุคคลและกิจการของบุคคลธรรมดา มีการตั้งสถานประกอบการเป็นหลักแหล่งชัดเจน

3) ผู้ประกอบกิจการภาคเกษตร มีการจ้างงานและมีการจดทะเบียนพาณิชย์หรือจดทะเบียนนิติบุคคล หรือจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชน หรือจดทะเบียนตามกฎหมายอื่นเพื่อประกอบกิจการภาคเกษตรในกลุ่มการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ การล่าสัตว์และกิจกรรมบริการที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้การทำป่า การประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

(2) ประโยชน์จากการขึ้นทะเบียน

²⁶ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก [http://www.sme.go.th/Page/vision/art_5.aspx.\[2559, กันยายน\]](http://www.sme.go.th/Page/vision/art_5.aspx.[2559, กันยายน])

²⁷ กฎกระทรวงกำหนดการจ้างงานและมูลค่าทรัพย์สินถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2545.

1) ผู้ประกอบการ SMEs ได้รับสิทธิประโยชน์จากมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น ด้านสินเชื่อ การร่วมลงทุน การค้ำประกันสินเชื่อ การให้เงินอุดหนุน การพัฒนาผู้ประกอบการใหม่ เป็นต้น

2) ผู้ประกอบการ SMEs มีสิทธิเข้าร่วมโครงการภายใต้กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการด้านธุรกิจ ขยายธุรกิจและฟื้นฟูกิจการ

3) ผู้ประกอบการ SMEs สามารถเข้าร่วมโครงการที่ สสว. จัดให้แก่ผู้ประกอบการ เช่น การให้คำปรึกษาแนะนำหรือการอบรมให้ความรู้ต่างๆ²⁸

2.6.5.3 อำนาจหน้าที่คณะกรรมการกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1) ความหมายของคณะกรรมการ

(1) คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2) คณะกรรมการบริหาร หมายความว่า คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม²⁹

2) อำนาจหน้าที่

(1) คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1.1) กำหนดนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเสนอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี

(1.2) กำหนดลักษณะกิจการอื่นเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(1.3) กำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเสนอต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง

(1.4) เสนอรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศต่อคณะรัฐมนตรีและจัดให้มีการเผยแพร่รายงานดังกล่าวต่อสาธารณชนอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

²⁸ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.). (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.sme.go.th/th/index.php/member>. [2559, กันยายน]

²⁹ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 3.

(1.5) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(1.6) ให้คำแนะนำแก่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การเอกชนที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(1.7) เสนอแนะมาตรการด้านการเงิน การคลัง การภาษีอากร หรือด้านอื่นเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง

(1.8) เสนอให้มีกฎหมายหรือมีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง

(1.9) กำหนดมาตรการเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือและประสานงานระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์การเอกชนทั้งในและต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ ในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(1.10) กำกับการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหาร

(1.11) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ³⁰

(2) คณะกรรมการบริหาร มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

คณะกรรมการบริหารบริหารมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายบริหารงาน ควบคุมกำกับ ดูแลกิจการ โดยทั่วไป และรับผิดชอบซึ่งกิจการของสำนักงาน อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(2.1) พิจารณาอนุมัติการดำเนินงานของสำนักงาน ในการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดประเภทและขนาดวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม, กำหนดประเภทและขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่สมควรได้รับการส่งเสริมรวมทั้งเสนอแนะนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, ประสานและจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การเอกชนที่เกี่ยวข้อง, ศึกษาและจัดทำ

³⁰ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 11.

รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศ, เสนอแนะต่อคณะกรรมการเกี่ยวกับการปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งการดำเนินการให้มีกฎหมายใหม่ การแก้ไขเพิ่มเติมหรือการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2.2) เสนอแนะและให้ความเห็นต่อคณะกรรมการและรัฐมนตรี ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(2.3) อนุมัติแผนการดำเนินงาน แผนการเงินและงบประมาณที่สำนักงานจะดำเนินการในแต่ละปี

(2.4) กำหนดนโยบายและควบคุมดูแลการบริหารกองทุนของสำนักงาน

(2.5) พิจารณาจัดสรรเงินกองทุนเพื่อใช้ในกิจการที่กำหนด

(2.6) ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการบัญชี และการเงินของสำนักงาน

(2.7) ออกข้อบังคับว่าด้วยการจัดแบ่งส่วนงาน การบริหารงาน และการปฏิบัติงานของสำนักงาน

(2.8) กำหนดจำนวน ตำแหน่ง ระยะเวลาจ้าง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่นของพนักงานและลูกจ้าง

(2.9) ออกข้อบังคับว่าด้วยการบรรจุ การแต่งตั้ง การกำหนดตำแหน่ง การกำหนดอัตราเงินเดือน หรือค่าจ้าง การเลื่อนเงินเดือนหรือค่าจ้าง การออกจากงาน วินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษทางวินัย การร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้าง รวมทั้ง การบริหารงานบุคคลโดยทั่วไป

(2.10) ออกข้อบังคับว่าด้วยการคัดเลือกผู้อำนวยการ การปฏิบัติงานของผู้อำนวยการและการมอบให้ผู้อื่นรักษาการแทนหรือปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการ

(2.11) ออกข้อบังคับว่าด้วยสวัสดิการหรือการสงเคราะห์อื่น แก่พนักงานและลูกจ้าง

(2.12) วางระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการกู้ยืมเงิน และการให้กู้ยืมเงินรวมทั้งการลงทุน การให้ความอุดหนุน หรือการให้ความช่วยเหลือจากเงินกองทุน หรือการเข้าร่วมกิจการ หรือถือหุ้น

(2.13) วางระเบียบเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่และวิธีการบริหารหรือจัดการกองทุนของผู้จัดการกองทุน

(2.14) วางระเบียบการรับและเบิกจ่ายเงินของกองทุน

(2.15) จัดทำรายงานการรับและการจ่ายเงินของกองทุนเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการการจัดสรรเงินกองทุนตาม (2.5) และการกำหนดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงระเบียบตาม

(2.12) (2.13) และ (2.14) เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว จึงให้ใช้บังคับได้³¹

คณะกรรมการบริหารมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติการ
อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการบริหารมอบหมายได้³²

3) กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(1) การจัดตั้งกองทุน

ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในสำนักงานเรียกว่า "กองทุนส่งเสริม
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม" ประกอบด้วย (1) เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้
(2) เงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้จากงบประมาณรายจ่ายประจำปี (3) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้มอบ
ให้เพื่อสมทบกองทุน (4) ดอกผลหรือรายได้ของกองทุน (5) เงินอื่นที่ได้รับมาเพื่อดำเนินการ
กองทุน

เงินทุนประเดิมตาม (1) และเงินอุดหนุนตาม (2) นั้น รัฐบาลพึงจัดสรรให้แก่
สำนักงาน โดยตรงเป็นจำนวนที่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินการ
ตามวัตถุประสงค์ของสำนักงาน³³

(2) การใช้จ่ายเงินกองทุน

เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการดังต่อไปนี้

(1) ให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือกลุ่มวิสาหกิจ ขนาดกลาง
และขนาดย่อมกู้ยืมสำหรับดำเนินการก่อตั้ง ปรับปรุง และพัฒนากิจการของวิสาหกิจ หรือกลุ่ม
วิสาหกิจนั้นให้มีประสิทธิภาพและขีดความสามารถเพิ่มขึ้น

(2) ให้ความช่วยเหลือส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือ
องค์การเอกชนเพื่อนำไปใช้ดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาด
ย่อม

(3) เป็นเงินช่วยเหลืออุดหนุนการดำเนินการใด ร่วมกิจการ ร่วมทุน หรือ
ลงทุนใดที่เกี่ยวกับการก่อตั้ง

การขยายกิจการ การวิจัย พัฒนาและการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นโดยรวม ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการบริหารกำหนด
โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

³¹ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 20.

³² พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 21.

³³ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 32.

(4) เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของสำนักงานและการบริหาร
กองทุน³⁴

เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นกลไกสำคัญ
ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ แนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจคือการสร้างความเข้มแข็ง
ให้กับผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งเป็นหน่วยเศรษฐกิจรากฐานของประเทศ รัฐบาลจึงเห็นชอบให้มีการ
ฟื้นฟู SMEs ผ่านกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งอยู่ภายใต้สำนักงานส่งเสริม
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เพื่อช่วยเหลือ SMEs ที่ประสบปัญหา โดยการอุดหนุน
ร่วมกิจการ ร่วมทุน หรือลงทุนเพื่อให้ผู้ประกอบการกลับมาดำเนินกิจการได้ต่อไป³⁵

³⁴ พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543. มาตรา 34.

³⁵ **มาตรการฟื้นฟูวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผ่านกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อม. กระทรวงการคลัง.** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก<http://www.thaigov.go.th/index.php/th/news-ministry/>. [2559,
กรกฎาคม]

